

Rytíř Neposkvrněné

Příběhy ze života svatého Maxmiliána Kolbeho. Píše a kreslí Czina.

Část sedmá: Pravda zvítězí.

Otec Maxmilián byl povolán z Japonska zpět do Polska. Zpět už se nevrátil. Věnoval se rozkvětu Niepokalanowa. V jednom dopise napsal: „Všechny nejnovější vynálezy v oblasti techniky, necht' v první řadě slouží posvěcování duší skrze Neposkvrněnou. Proto povedem co nejdříve život, používat však budeme ty nejmodernější prostředky. V záplataném hábitu poletíme letadlem nejnovějšího typu, bude-li toho zapotřebí pro spásu duší.“ Niepokalanow se rozvíjel k největší radosti otce Maxmiliána až do září roku 1939, kdy Polsko obsadil Hitler.

Foto: Roman Albrecht - Člověk a víra

Dovolte mi, vážení a milí čtenáři, začít otázkou: co následuje po pozdravení pokoje? Podíváme-li se do misálu nebo budeme-li sledovat průběh mše svaté „naživo“, jaký bude další liturgický úkon? Který obřad je bezprostředně na řadě? Nejste první, koho se takto ptám. A jestli mi řeknete, že následuje „Beránku Boží“, nejste první, kdo takto odpovídá. A nejste první, komu budu muset říci: omyl! Následující částí bohoslužby není ani zpěv „Beránku Boží“, ani klanění či adorace, jak jsem se nedávno také dozvěděl z jedné odpovědi.

chleba, upečeného z mouky z mnoha zrn, je velice výmluvné znamení naší jednoty. My všichni, kdo přijímáme jeden chléb života, kterým je Kristus, vytváříme jedno tělo. Tak to píše už apoštol Pavel: „Kalich požehnání, který žehnáme – není to účast v Kristově krvi? Chléb, který lámeme – není to účast v Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě.“ (1 Kor 10, 16–17)

Zpěv „Beránku Boží“, o kterém byla řeč, je pouze doprovodným zpěvem. Misál skutečně po pozdravení pokoje uvádí jako následující úkon lámání chleba, nikoli tento zpěv. Právě proto jsem v minulém článku prosil, aby tento zpěv nerušil pozdrav pokoje. Sami jistě uznáte, že doprovodný zpěv nemá co zkoušet vmezerit se mezi dvě plnohodnotná liturgická gesta.

A když už o tomto zpěvu mluvíme: rád bych připomněl, že to není kající zpěv. Nemá tedy smysl se při něm bít v prsa či konat podobné pohyby. Možná mi nevěříte, ale jen si srovnajte jeho slova s textem chvalozpěvu Sláva na výstěch Bohu! Tam přece zaznívá v podstatě totéž: „Pane a Bože, Beránku Boží, Synu Otce; ty, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi...“ A jistě mi dáte za pravdu, že „Sláva na výstěch Bohu“ je zpěv radostný a oslavný. Se zpěvem „Beránku Boží“ tomu není jinak.

Možná se ve vašich farnostech také vedou učené spory, kdy by se při něm mělo správně poklekat. A možná někdo zmínil „bezbožné cizí národy“, které nepokleknou vůbec. Podívejme se tedy do misálu, do závazné liturgické knihy. Možná budete překvapeni – zde

se o klekání při „Beránku Boží“ nepíše vůbec. Ani na začátku, ani na konci zpěvu. Kde se tedy u nás vzalo?

Jen o kus dál – už v popisu samotného přijímání – je zmínka o tom, že kněz pozdraví Kristovo tělo a krev pokleknutím. Ano, toto gesto úcty je žádoucí před přijetím eucharistie; a misál žádá nějaký projev úcty po každém přijímajícím. A v naší zemi se vžil, že lid pokleká spolu s knězem a takto vyjadřuje svou úctu eucharistickému Kristu a víru v jeho přítomnost. Toto gesto tedy nesouvisí se zpěvem Beránku Boží, nýbrž se samotným přijímáním. Vratme se ostatně k přirovnání ke chvalozpěvu „Sláva na výstěch Bohu“ – napadlo by vás při něm klekat? (Ale prosím vás, nedělejte ve farnosti revoluci a nezakazujte lidem klekat! Za liturgii odpovídá především kněz.)

Soustředme se raději opravdu na oltář. Zde kněz dělá ještě jedno zajímavé gesto: vpoští malý úlomek hostie do kalicha s Kristovou krví. Tento úkon s největší pravděpodobností pochází ze starověké praxe, kdy posílal římský biskup – papež – kousek eucharistického chleba (říkalo se mu „kvas“) římským kněžím. Ti jej pak vkládali do kalicha s Kristovou krví na znamení jednoty se svým biskupem a s celou církví. V dnešním světě by to pochopitelně nebylo proveditelné, ale gesto zůstalo. A my při něm můžeme vzpomenout na jednotu, kterou vytváříme s celou církví, se všemi, kdo přijímají Kristovo tělo. A nezapomínejme ani na jednotu, kterou tvoří Kristus s námi.

Požehnané a plodné vzpomínání přeje otec Zdeněk Drška

Šest set bratří opustilo klášter. Zůstal jen otec Maxmilián a hrstka bratří.

Bratři se vmísili mezi utečence. Dávali útěchu a naději.

Otec Maxmilián byl zatčen a odvezen do internčního tábora.

Pobyt v táboře považoval za zvláštní misi. Povzbuzoval smutné, posiloval ponížované. Pokud to šlo, dodržoval denní řád. S bratry se modlil, meditoval, konal pobožnosti.

Na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie byl propuštěn a vrátil se do Niepokalanowa. Ale ne nadlouho.

